

Arrest

nr. 345 540 van 27 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ESHAGZEY, die loco advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemd artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt dat verweerder op 26 augustus 2025 ten aanzien van verzoeker, wiens identiteit door de Marokkaanse autoriteiten werd vastgesteld als zijnde S. Z. in plaats van H. T., een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) nam. Deze beslissing van 26 augustus 2025, die verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier op diezelfde dag ter kennis werd gebracht, maakt niet het voorwerp uit van een beroepsprocedure bij de Raad.

Er blijkt dan ook niet dat verzoeker nog een belang heeft bij de vernietiging van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 23 januari 2025. De vernietiging van de in casu bestreden beslissing kan verzoekers rechtstoestand immers niet wijzigen. Verzoeker blijft ook bij een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 23 januari 2025 onderworpen aan het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 26 augustus 2025, dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 januari 2026 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 20 april 2026 stelt de raadsman van de verzoekende partij dat een gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing plaatsvond.

De Raad dient evenwel op te merken dat het gegeven dat de verzoekende partij ondertussen op 3 februari 2026 gedwongen van het grondgebied werd verwijderd geen afbreuk doet aan de correctheid van de vaststelling in de beschikking van 5 januari 2026 – die werd verstuurd voor haar gedwongen verwijdering – dat de gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing haar rechtstoestand niet kon wijzigen, daar zij onderworpen bleef aan het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 26 augustus 2025, dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig was. Dat de bestreden beslissing vervolgens gedwongen werd uitgevoerd, laat de Raad voorts slechts toe te concluderen dat de bestreden beslissing ondertussen reeds volledige uitvoering heeft gekregen en een gebeurlijke vernietiging ervan de verzoekende partij geen enkel voordeel meer kan opleveren. Het gegeven dat de bestreden beslissing op een gedwongen wijze werd uitgevoerd verandert hier niets aan.

Gezien het voorgaande kan slechts worden vastgesteld dat geen elementen werden aangebracht die zouden toelaten te besluiten dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Er is bijgevolg grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt bijgevolg samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK